

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 3

8. vsk

10.6.2011

Raaseporin saaristoa. Kuva: Ceta Lehtniemi

Meerin mietteitä

Älä pelkää, sanoo Herra

Pelko on jokaiselle ihmiselle tuttu tunne. Usein pelkäämme turhaan asioita, jotka eivät toteudu. On tilanteita, joissa terve pelontunne suojaa meitä vaaroilta. Raamatusta esiintyy lukuisia kertoja kehoitus: ”Älä pelkää.” Jeesus tunsi ihmismielen. Hän vakuutti, että Hän kulkee rinnalla.

Pahimpia pelkoja lienee, kun mieleen tulee ajatus, että taivaan ovi on minulta suljettu jonkin synnin takia. Sielunvihollinen maalaa asiat omalla synkällä sävyllään ja vakuuttaa tilanteen toivottomakisi.

Jeesus on käynyt läpi Jumalan hylkäämisen kokemuksen ristillä. Pian tämän jälkeen Hän huusi: ”Se on täytetty!” Maailmanhistorian mullistavin tapahtuma oli toteutunut, se oli totta. Jeesuksen kuolema antoi meille elämän, iankaikkisen elämän.

Taivaan ja maan Herra on meidän ystävämme ja auttajamme. Hänen puoleensa saamme kääntyä rukouksessa pelkojemme ja vaivojemme kanssa. Hän tietää tarkalleen, millaisessa tilanteessa olemme. Hän vakuuttaa usein Sanassaan: ”Älä pelkää.”

Erästä laatikostamme löytyi vihko, johon koulukaverit alaluokilla olivat aikanaan kirjoittaneet muistoloruja. Yhden runon oli kirjoittanut jo varttuneempi ystäväni. Haluan jakaa sen kanssasi.

*Älä pelkää maailman pilkkaa,
sitä jokainen uskova saa.
Sano Hengelle kiusaavalle:
”Minä seuraan Vapahtajaa.”*

*Älä pelkää astua esiin
veren armosta todistamaan.
Ole loisteena pimeydessä,
valon säteenä, suolana maan.*

*Älä pelkää, kun edessä Herran
sua syyttää vihollinen.
Isä hylkää ei langennutta,
vaan lausuu armahtaan:
”Älä pelkää! Sin lunastin kerran,
olen nimeltä kutsunut sin.*

*Älä pelkää! Ahdistetulle
sana kuuluu vapahdetun.”
Älä pelkää kuoleman yötä.
Sinun kanssasi Jeesus on.
Hän on kuollut kuoleman voittain,
elo sulla on loppumaton.*

Turvallista kesää Jeesuksen seurassa.

Meeri Auramo

Seurakunnan tehtävä

Onko sinusta oikein, jos jotakin sairaa laa arvostellaan siitä, että siellä on paljon sairaita? Kun Kristus kulki maan päällä, häntä arvosteltiin siksi, että syntiset ihmiset hakeutuivat hänen luokseen niin kuin janoiset eläimet etsiytyvät veden äärelle.

Kaikki syntiset eivät lähestyneet Jeesusta kuitenkaan niin, että hän olisi voinut parantaa heidät heidän syntisäiraudestaan. Mutta syntiset aistivat kuitenkin, että Jeesuksella oli jotakin, jota he äärettömästi tarvitsivat.

Mitä enemmän kristillinen seurakunta toimii Kristuksen lailla, sitä enemmän syntisairaita ihmisiä sen piiriin tulee. – *Tuntematon.*

Pääkirjoitus

Kristikunnan sekavuus avaa ovia islamille

Kristikunnassa on huomio jo 30–40 vuotta ollut kasvavassa määrin karismaattiseksi liikkeeksi kutsutussa muutoksessa, joka erityisesti kehitysmaiden kirkkoissa on avannut ovia vieraille opeille ja luopumukselle Kristuksesta.

Samaan aikaan käynnissä on toinenkin merkittävä liike, joka meillä on jäänyt vähemmälle huomiolle, mutta joka kristikunnan kokonaisuuden kannalta on sekin tuomassa uusia oppeja ja raamatuntulkintoja kristillisyyteen.

Kysymys on islamista ja monien merkittävien muslimijohtajien ilmaisemasta halusta lähestyä kristinuskoa ja luoda umpeen islamin ja kristinuskon rajoja.

Tilanteen ymmärtämiseksi voi esimerkiksi käyttää messiaanisten juutalaisten liikettä. Toiset pitävät messiaanisista juutalaisista kristittyinä, toiset taas katsovat, että sellaiset kristityt, jotka uskollisesti noudattavat *halakhia* eli Tooraa ja Talmudia sekä rabbinistisen kirjallisuuden lakeja, jotka osallistuvat juutalaisten uskonnollisiin menoihin ja jotka opettavat lapsiaan noudattamaan juutalaisia perinteitä, ovat yhä juutalaisia eivätkä kristittyjä.

Vastaavanlainen kehitys alkoi 1980-luvulla tulla esille kristityiksi kääntyneiden muslimien keskuudessa. Muslimien parissa on syntynyt eri puolilla maailmaa lukumääräisesti laajeneva ryhmä, jonka jäseniä monet tutkijat kutsuvat nyt messiaaniseksi muslimiksi. He ovat muslimieja, jotka ovat tulleet uskoon mutta jotka eivät ole jättäneet muslimieille tärkeitä uskonnollisia oppeja ja perinteitä, vaan jotka jatkavat uskoontulonsa jälkeen elämää yhteisöissään uskovina muslimieina.

Nyt vedotaan siihen, että niin kuin me hyväksymme messiaaniset juutalaiset kristityiksi meidän on samalla tavalla hyväksyttävä messiaaniset muslimit kristityiksi. Uskoon tulleet muslimit itse – ainakin osa heistä – ovat myös sitä mieltä, että Koranin huolellinen tutkiminen osoittaa, että myös Muhammad on kirjoittanut Jumalan kolminaisuudesta, Jeesuksesta Jumalan Poikana ja Jeesuksen kuolemasta sijaisuhrina, vaikka muslimit yleensä kieltävät nämä opit.

Tällaiset messiaaniset muslimit uskovat Jeesukseen ja samalla ainakin osa heistä uskoo Muhammadin olleen Jumalan profeetta. Jotkut jatkavat osallistumistaan moskeijoiden rukouksiin. Näiden kristittyjen parissa saatetaan kristillisten rukouskirjojen ohessa käyttää rukoushetkissä myös Korania rukouskirjana.

Vuosi 2006 oli tämän kehityksen kannalta merkittävä. Silloin joukko muslimien hengellisiä johtajia kirjoitti paaville kirjeen ”ojentaen yhteistyön kättä” kristikunnalle, kuten asia on ilmaistu. Seuraavana vuonna 138 muslimijohtajaa ja -pappia eri muslimimaista kirjoitti avoimen kirjeen ”kristikunnan kaikille johtajille kaikkialla” ojentaen nyt yhteistyön kättä kaikille kristityille. Tätä on pidetty historiallisena käännekohtana muslimien ja kristittyjen välisissä lähentyvissä suhteissa. On todettu, että muslimit eivät koskaan ennen ole osoittaneet näin suurta avoimuutta kristittyjä kohtaan. On löytynyt ”yhteinen pohja julistaa yhdessä Korania ja Kristusta”, sanovat asiasta innostuneet teologit.

Sekavuus vain pahenee.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

”Olenko minä sinulle rakas?”

Jeesus kysyi vastikään hänet kieltäneeltä Pietarilta: ”Olenko minä sinulle rakas?” (Joh 21:17). Sallinko Jeesuksen kysyä samaa tänään myös minulta? Hänhän tulee sanansa kautta luokseni. Missä on hänen sanansa, siellä on hänkin ja hänen sanansa ovat henki ja elämä (Joh. 6:63). Siksi en tee väärin, jos ajattelen hänen todella tällä hetkellä kysyvän minulta aivan samaa. Hän odottaa minun myös vastaavan.

Mitä Pietari vastasi: ”Herra, sinä tiedät kaiken. Sinä tiedät, että olet minulle rakas.”

Voinko ja uskallanko vastata hänelle Pietarin tavoin? Vastaanko sellaisena kuin olen ja sillä tavoin kuin tunnen? Uskallanko todella vastata rehellisesti? Joka tapauksessa hän tietää kaiken minusta ja kaikki on avointa ja alastonta hänelle. Turha minun on teeskennellä.

Mutta eiväthän minun tunteeni tällä hetkellä roihu ajatellessani Jeesusta. On ihan tavallinen arkinen päivä. Mitään erityistä ei ole, ei ainakaan sellaista, mikä panisi tunteeni liikkeelle suhteessa Jeesukseen.

Sille en voi mitään, että koen itseni turhanaikaiseksi ja tyhjäksi ihmiseksi. Olen hänen edessään köyhä, köyhä myös rakkaudesta. Raamatun sana on totta kohdallani: ”Petollinen on ihmissydän, paha ja parantumaton vailla verta!” (Jer. 17:9). Miten tällainen sydän voisi rakastaa vilpittömästi ja puhtaasti?

Avuksi tulee alkukielinen Raamattu. Vastatessaan Pietari ei käytä rakkaudesta korkeaa, ylevää, epäitsekästä ”rakastaa” sanaa, kreikkalaista sanaa *agapoo*. Hän käyttää sanaa, joka voidaan kääntää ”ys-

tävarakkaudeksi”, *filoo*. Voin siis kiintyä Jeesukseen niin kuin luotettavaan ystävään.

Voin kääntyä aina ja kaikissa asioissa Jeesuksen puoleen. Voin puhella hänen kanssaan avoimen Raamatun äärellä. Voin jakaa hänen kanssaan sydämeni huolet ja ilot. Hän ottaa vastaan ja kuuntelee (Joh. 6:37). Hän vastaa ajallaan ja tavallaan, mutta koskaan hän ei ole ajanut minua pois. Koskaan ei myöskään minun tarvitse olla yksin.

Monta kertaa olen asettunut vastahan-kaan. Hänen sanansa ovat olleet minulle liian vaativia. Kaikesta tästä huolimatta olen uskaltanut tottelemattomanakin katsella Golgatan keskimmäiseen ristiin. Siinä hän vuodatti verensä kaikkien – minunkin tottelemattoman – puolesta syntien anteeksiantamiseksi (Matt. 26:28). Siksi uskallan jälleen tarttua kiinni hänen sanoihinsa: ”Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi” (Mark 2:5).

Ystävärakkauteni Jeesukseen on syvimmiltään sen selvää tajuamista, että vain Jeesuksella on iankaikkisen elämän sanat (Joh. 6:68). Kenelläkään toisella ei niitä ole. Siksi en voi muuta kuin kerta toisensa jälkeen mennä hänen luokseen ja huokaila: Armahda minua, älä hylkää, ota omaksesi, vie perille!

Olavi Peltola

Lehtemme pyritään julkaisemaan parillisina kuukausina. Seuraava numero ilmestyy, jHs. elokuussa. Kiitos tuesta!

Ristikirja

Nelivuotias poikamme sanoi eräänä päivänä lainaavansa isin ristikirjaa. Hätkähdin mielessäni, kun kuulin tuon ilmauksen. Enhän ollut sellaista ilmausta koskaan käyttänyt.

Katsoin pientä mustakantista kirjaa, jonka kannessa oli uppopainettu risti. Tajusin, kuinka syvällisen viisauden tuo nimitys ”ristikirja” sisälsikään. Koko Raamattu viittaa vain yhteen asiaan: ihmiseksi tulleeeseen Jumalaan, Jeesukseen Kristukseen, ja hänen ristiinsä. Ilman ristiä Jeesuksella ei nimittäin olisi meille mitään annettavaa, vaan hän voisi olla meille korkeintaan upea esikuva, parantaja, opas, kanssakulkija ja johtaja, muttei Vapahtaja.

Jeesuksen jumaluutta ja ihmisyyttä ollaan eri aikakausina yritetty ymmärtää ja selittää eri tavoin. Erään selityksen mukaan Jeesus jumalallistui ja sai Pyhän Hengen kasteessa (ikään kuin hän ei olisi-kaan siinnyt Pyhästä Hengestä ja olisi muka ollut erossa Pyhästä Hengestä kasteeseensa saakka), kun Pyhä Henki laskeutui hänen päälleen.

Näin ajatteleville ihmisille ei ilmeisesti ole tullut mieleen, että Pyhä Henki ei laskeutunut Jeesuksen päälle Jeesuksen tähden, vaan *ihmisten tähden* ja suoritti silloinkin sitä ikaikaista tehtävää, joka Pyhälle Hengelle on aina kuulunut: näyttää, todistaa ja ilmaista ihmisille, kuka on Jeesus Kristus ja mistä Hänet voi löytää.

Johannes Kastaja sanoi aiemmin: ”*Minä en tuntenut häntä*” (Joh. 1:31) ja jatkoi: ”Minä näin Hengen taivaasta laskeutuvan niin kuin kyyhkysen, ja se *jäi hänen päälensä*.- - ja hän, joka lähetti minut vedellä kastamaan, sanoi minulle: *’Se, jonka pääl-*

le sinä näet Hengen laskeutuvan ja jäävän, hän on se, joka kastaa Pyhällä Hengellä. Ja minä olen sen nähnyt, ja olen todistanut, että *tämä on Jumalan Poika*.’”

Seuraavana päivänä Johannes jo tunsikin Jeesuksen, ja *kiinnittäen katseensa Jeesukseen* hän sanoi: ”Katso, Jumalan Karitsa!” Pyhä Henki saa siis ihmisen katseen kiinnittymään Jeesukseen, ei itseensä. Johanneksen ei kerrota joutuneen ekstaasiin nähdessään Pyhän Hengen laskeutuvan taivaasta niin kuin kyyhkysen.

Eräaseen kirkkoon lensi kerran valkoinen kyyhkynen, mutta se ei voinut laskeutua minnekään, koska kirkossa ei ollut ristiä. Ilman Jeesusta Pyhällä Hengellä ei ole paikkaa, ei mitään merkitystä, koska Henki osoittaa aina Jeesuksen tarpeellisuuden. Toisaalta ilman Pyhää Henkeä me olisimme aivan sokeat synneillemme, ja olisimme tyytyväisiä itseemme, emmekä ymmärtäisi tarvitsevamme Jeesusta.

Jeesuksen jumaluus ei ole kuin joku takki, jonka hän olisi voinut pukea yhdessä elämänvaiheessa ja riisua hieman ennen kuolemaansa (*doketismi*). Jeesus oli ja on täysi Jumala ja ihminen sikiämisestään aina kuolemaansa saakka. Ristillä kuoli Jumala ihminen, ihminen Jumala. Juuri siksi apostoli Paavali saattoi kirjoittaa: ”Jumala sovitti maailman *itsensä kanssa*.” Sovituksessa siis sekä subjekti ja objekti on Jumala. Taivas kosketti maata Golgatan pimeydessä. Se on ainoa kohtauspaiikka, jossa mekin voimme turvallisesti lähestyä Jumalaa ja saamme pelastuksen sielullemme. Tämän takia Jumala on antanut meille *ristikirjan*.

Petri Malk

Kolme kestävää perustotuutta

Luulen, että meidän jokaisen kristityn elämään tulee aikoja, jolloin joudumme eri tavoin hämmennyksiin uskomme suhteen. Tällaisina aikoina tuntuu siltä kuin Jumala sallisi saatanan koetella meitä, sekoittaa ajatuksiamme, hämärtää näkökykyämme ja saattaa meidät tilaan, jossa koemme olevamme pimeydessä sekä itsemme että Jumalan suhteen. Näissä tilanteissa kaikki aiemmat varmat mielipiteet ja uskomukset kyseenalaistuvat – jopa koko usko kyseenalaistuu – ja uskova voi kokea olevansa kuin upottavalla suolla, missä jalkojen alle ei löydy mitään kantavaa.

Miksi Jumala sallii meitä koeteltavan? Uskon, että Hän haluaa joskus sokaista meitä ja saattaa meitä hämmennyksiin sen vuoksi, että saisi meidät seisomaan kalliolla. Hän haluaa pysäyttää meitä ja avata silmämme näkemään monista tärkeistä asioista ne keskeisimmät. Jumala haluaa lastensa seisovan sellaisten ns. tukijalkojen varassa, jotka eivät voi koskaan pettää. Näiden tukijalkojen on määrä kestää silloinkin, kun mikään muu ei kestä ja näin ollen niiden varaan täytyy voida laittaa kaikki luottamus ja koko elämä. Nämä tukijalat ovat opillisia, varmoja tosiasioita – perustotuuksia – ja niissä uskovon olemus sidotaan kiinni Jumalan Sanaan.

Ensimmäinen perustotuus

Ensimmäinen perustotuus löytyy Roomalaiskirjeen 7. luvusta. Tämän luvun esittämän tosiasian ymmärtäminen määrittelee pitkälti kahden seuraavan tukijalan ymmärtämisen. Roomalaiskirjeen 7. luvussa Paavali kuvaa omaa elämäänsä ja huomathan, että hän tutkii sitä oltuaan jo 30

vuotta uskossa ja Jumalan apostolina. Mitä hän sanoo olevansa tai mitä hän näkee itsessään? Hän kuvaa itseään näin:

”...minä olen lihallinen, myyty synnin alaisuuteen. Minä en tunne omakseni sitä, mitä teen, sillä minä en toteuta sitä, mitä tahdon, vaan mitä minä vihaan, sitä minä teen... Tiedän, ettei minussa, minun lihas-sani, asu mitään hyvää. Tahto minulla kyllä on, mutta voimaa hyvän toteuttamiseen ei. Sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo, minä teen... Huomaan siis itsessäni... että paha riippuu minussa. Minä viheliäinen ihminen! (Room. 7: 14-15, 18-19, 21, 24 KR 38).

Paavali katsoo jo pitkään apostolina ja Herran välikappaleena olleena itseään ja toteaa yhä olevansa syntinen. Hän on syntinen nimenomaan Jumalan tahdon mittapuun edessä, täysin kykenemätön toteuttamaan sitä. Hän havaitsee oman olemuksensa jatkuvasti sotivan Jumalan tahtoa vastaan. Lukuisat vuodet uskossa eivät ole muuttaneet tätä surkeaa tilannetta.

Tämä on käsittämättömän tärkeää ymmärtää! Aina kun meiltä hämärtyy käsitys omasta syntisyydestämme, olemme vaarassa menettää puhtaan evankeliumin. Aina kun ihminen itsessään on jotain muuta kuin avuton tarvitsija, Jeesus on jotain muuta kuin ehdoton Pelastaja.

Toinen perustotuus

Kristityn toinen, ehdottoman kestävä perustotuus on se Jumalan vanhurskaus, jonka Jumala lukee kristityn hyväksi vain ja ainoastaan uskon kautta Jeesukseen. Tämä vanhurskaus kertoo meille, että vaikka it-

sessämme olemme syntisiä ja ansaitsemme Jumalan iankaikkisen tuomion, Jumala hyväksyy meidät jatkuvasti yhteyteensä *Jeesuksen tähden*. Jokainen, joka uskoo, että Jeesus on hänen syntiensä sovittaja, on Jumalan silmissä puhdas ja pyhä.

Kuinka meidän ihmisten oikeustajun mukaista onkaan, että tähän taivaalliseen totuuteen tulisi liittää joitain ehtoja! Kuinka me niin helposti miellämme, että Jumala näkee puhtaina vain ne, jotka elävät puhtaasti ja oikein.

Mutta ei, Raamattu on tässä kohtaa ehdoton: Jumala vanhurskauttaa jumalattoman (Room.4:5). Edelleen Raamattu kertoo meille vastaansanomattomalla tavalla, että ”Hän (Jeesus) on yhdellä ainoalla uhrialla tehnyt pysyvästi täydelliseksi ne, jotka pyhitetään” (Hepr. 10:14). Sinä olet juuri nyt, kaikista ongelmistasi huolimatta, Jumalan silmissä täydellinen! Jeesus on todella sovittanut kaikki meidän syntimme, menneet, nykyiset ja tulevat ja siksi me voimme olla Jumalan tuomiosta vapaat. Raamattu vakuuttaa, että ”nyt ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa” (Room. 8:1).

Tämän vanhurskauden sisäinen näkeminen ja siihen uskominen antaa meille meidän kipeästi kaipaamamme rauhan Jumalan kanssa (Room. 5:1). Tämä rauha ei voi luonteensa puolesta ailahdella meidän kokemustemme ja onnistumistemme mukaan, vaan se on niiden yläpuolella ja on kiinnittynyt yksin Raamatun lupaukseen. Me kestämmme tämän perustotuuden varassa silloinkin, kun koemme, että syntimme riepottelevat meitä ja tahtoisivat viedä pelastusvarmuutemme.

Kolmas perustotuus

Kolmas perustotuus on se, että Herra Jeesus on meidän elämämme. Tässä olemme tekemisissä pyhityksen salaisuuden kanssa: pyhitys ei ole sitä, että sen saavuttaakseen ihminen taistelee miellyttääkseen Ju-

mala, vaan sitä, että Jeesuksen oma elämä vaikuttaa kuin lahjana hänessä kaunista ja pyhää elämää.

Tie tähän kolmannen perustotuuden löytämiseen kulkee kahden aiemman kautta. Joka ei ole syvästi käsittänyt omaa surkeaa tilaansa eli suoranaista sisällään asuvaa kapinaa Jumalan tahtoa vastaan ja jatkuvaa mieltymystään syntiin, ei tule koskaan löytämään Jeesusta tienä Jumalan tahdon mukaiseen elämään. Ja samoin se, joka ei kykene uskomaan Jeesuksen työn riittävyteen pelastuskysymyksessään, hän ei uskalla myöskään luottaa Jumalan toimintaan elämässään.

Siis kahden aiemman totuuden kautta tullaan tähän kolmanteen. Kristityn on nähtävä ensin oman elämänsä syntisyys. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi Pyhä Henki käyttää paljon aikaa meidän jokaisen kohdalla. Kaikkivaltiuudessaan hän sallii elämäämme monia asioita, joissa joudumme näkemään puutteellisuutemme ja tunnustamaan, että tarvitsemme häntä.

Kuinka tämä on siis ymmärrettävä? Kolmas perustotuus tarkoittaa sitä, että kristityn oma, luontainen elämä ei tule koskaan muuttumaan. Pyhitys ei muuta meitä, vaan siinä ihmisen oma voima ja omat kyvyt miellyttää Jumalaa siirretään aina enemmän sivuun ja Jeesuksen elämää tuodaan esiin. Kolmannen perustotuuden varassa elävä kristitty ei suinkaan ole hylännyt Jumalan tahtoa, eikä hän ole tullut välinpitämättömäksi, mutta hän on kyllä lakannut luottamasta itseensä ja luopunut uskostaan muuttua joskus vielä paremmaksi. Hän katsoo nyt kaikissa tarpeissaan ja puutteissaan Jumalan Poikaan, joka lahjoittaa hänelle kaiken elämään ja jumalasuuteen tarvittavan (2. Piet. 1:3-4).

Tämän saman taivaallisen totuuden havaitsemme Paavalin elämässä. Hän oli valmis tunnustamaan elämänsä loppuun asti, että hän oli ”syntisistä suurin” (1.Tim. 1:15). Samoin hän riemullisen mielin pys-

tyi huudahtamaan, että ”en enää elä minä, vaan Jeesus elää minussa” (Gal. 2:20). Ja kun meillä ihmisillä on aina taipumusta luottaa omaan hengellisyyteemme, niin täytyi Paavalinkin kantaa jatkuvasti pistintä lihassaan, jotta hän olisi aina ja kaikessa luottanut yksin Jumalan armoon (2. Kor. 12:7-9). Tästä loppumattomasta kamppailustaan hän toteaa, että ”me aina kannamme ruumiissamme Jeesuksen kuolemaa, että myös Jeesuksen elämä tulisi meidän ruumiissamme näkyviin” (2. Kor. 4:10).

Lopuksi lohdutuksen sana

Keskeiset Raamatun totuudet Kristuksen vanhurskaudesta ja Hänen elämästään meissä voidaan ymmärtää vain oman pahuden ymmärtämisen kautta. Siksi Pyhän Hengen yksi suurimpia tehtäviä on näyttää meille meidän oma kyvyttömyytemme. Kuinka paljon kyyneleitä tähän Jumalan kouluun mahtuukaan! Kuinka lukemattomat vilpittömät kristityt joutuvat huomaamaan itsestään, että he tekevät sitä, mitä eivät tahtoisi ja mitä he tahtovat, sitä he eivät saa aikaan?

Haluan siis lukijani lohduttaa sinua. Mitä ikinä tappioita oletkaan kokenut, kuinka suuria kiusauksia ja epäonnistumisia sinulla onkaan ollut ja kuinka surkeana kristittynä itseäsi pidätkään, Pyhä Henki on kohdallasi toiminnassa. Hän sallii suuressa viisautessaan meidän kokea monenlaisia taisteluja ja antaa meidän nähdä omaa heikkouttamme, ettemme enää luotaisi itseemme vaan Jumalaan. Tämä on se tie, jota pitkin Pyhä Henki vie meitä itsekeskeisyydestä Kristus-keskeisyyteen.

Kolmen perustotuuden keskeinen yhteinen sisältö on siis se, että kristityn tulee kaikessa laittaa luottamuksensa yksin Jeesukseen. Hänen varassaan kristitty kestää viimeisenä päivänä kolmiyhteisen Jumalan edessä ja Hänen varassaan tulee jo nyt elää koko elämä.

Jaakko Pirttiaho

Otteita klassikoista

Koonnut Ceta Lehtniemi

Oi mikä Paimen!

Hän tuntee omansa. Hän tuntee heidät lampaiksensa. Tosin Hän näkee heidät heikoiksi, sairaiksi ja raadollisiksi, mutta ei Hän silti heitä hylkää, vaan holhoo, kaitsee ja parantaa heitä, vaikka he olisivat niin raadollisia, ettei maailma pitäisi heitä edes Hänen lampainansa, sillä sellainen on maailman tuntemus. Mutta Jeesus ei tunne heitä maailman tavalla. Hän ei katso, kuinka hyvännäköisiä he ovat, vaan Hänestä on tärkeintä, ovatko he lampaista.

Ja lampaat tuntevat myös Hänet. He tuntevat Hänet paimeneksensa. Sen tähden he tulevat Hänen tykönsä eivätkä epäile tullessaan, vaikka ovatkin heikot ja raadolliset. He tietävät, että Jeesus tahtoo sellaisia luokseen. Hänen ilonsa on holhota, kaitsea, parantaa ja kantaa heitä sylissänsä. Oi mikä hyvä paimen Jeesus on! Oi kuinka hyvä on jäädä Hänen syliinsä Hänen autettavaksensa!

Otteita teol.tri Johan Fr. Berghin (1795-1866) Postillasta, jonka hänen sukulaisensa O.H. Cleve toimitti Berghin jälkeensä jättämästä saarna-aineistosta.

*Lammasta ei paimen parhain,
Etsi sillä huolella,
Millä Herra myöhään, varhain,
Huolehtiipi sieluista.
Jos sen oikein tuntisit,
Itkuun aivan raukeisit,
Kun niin vaivaa näkee meistä,
Synnin teille eksyneistä.*

*Ei niin vuorta korkeata,
Pohjatonta syvyyttä,
Sadetta niin siunaavata,
Paistetta niin lämmintä,
Että Herran armoa,
Voisi niihin verrata,
Ääretön se ompi aivan,
Käypi yli maan ja taivaan.*

Vanhasta virsikirjasta 285:4,6

7. valtakunnallinen Kristus-juhla Laukaassa (Jyväskylän pohjoispuolella) 6.-7.8.2011.

Risti – lain ja evankeliumin täyttymys

Kokouspaikka on järven rannalla sijaitseva kurssi- ja hotellikeskus Vuolake, jossa on hyvät majoitustilat ja iso juhlasali. Paikka sijaitsee 24 km Jyväskylästä pohjoiseen. Linja-autot Jyväskylän matkailukeskuksesta pysähtyvät Vuolakkeen portilla. Tarvittaessa järjestämme kuljetuksen kaupungista pikkubussilla.

Tutustu paikkaan kotisivullamme www.evank.org olevan linkin kautta. Huoneet täytetään varausjärjestyksessä. Mikäli majoitustilat täyttyvät (mikä nyt näyttää mahdolliselta), voitaneen järjestää yöpyminen 3 km:n päässä sijaitsevassa hotelli Peurungassa.

La 6.8.

- 11.00 Tulolounas ja kahvi
- 12.00 Avaus. Risti – lain ja evankeliumin täyttymys. *Jouko Nieminen.*
- 13.30 Kahvi
- 14.30 Armo – kadotettu aarre. *Jaakko Pirttiaho.*
- 15.30 Vaskikäärme (4. Moos. 21:4-9). *Hermod Hogganvik, Norja.*
- 17.00 Päivällinen
- 18.15 Luottavainen pääsy Jumalan luo, Ef. 3:12. *Liisi Jokiranta*
- 19.15 Vanhojen herätysliikkeitten laulujen sanomaa. *Paavo Suihkonen* kertoo laulujen synnystä, sanoittajista ja säveltäjistä sekä siitä, mitä puolia laulujen sanoissa on korostettu. Laulamme yhdessä.
- Iltaapala, grillinuotio ulkona, jos sää sallii. Laulamista jatketaan.

Sunnuntaina 7.8.

- 9.00 Aamiainen
- 9.30 Risti – sijaiskadotuksen paikka. *Olavi Peltola.*
- 10.30 ”Kaikki he etsivät omaansa eivätkä sitä, mikä Kristuksen Jeesuksen on” (Fil. 2:21). *Hermod Hogganvik, Norja.*
- 11.45 Lounas
- 13.00 Mitä on ”evankeliumin puolustaminen ja vahvistaminen”? (Fil. 1:7). *Juhani Aitomaa*
- 14.00 Kahvi
- 14.45 ”Iloitsen Jumalastani, joka pelastaa” (Hab. 3:17-18). *Per-Olof Malk.*
- 15.45 Lähtökahvi.
- Ohjelmaan saattaa vielä tulla pieniä muutoksia.*

Huoneiden vuorokausihinnat: 2 h huone, jossa kylpyhuone, 37 e hengeltä, 2 h huone ilman omaa kylpyhuonetta (wc ja suihku käytävällä) 28 e hengeltä, 1 hengen huone kylpyhuoneella 60 e. Hinnat sisältävät aamiaisen. Lisävuode 2 hengen huoneisiin 20 e. Asuntoautot ja asuntovaunut 20 e/vrk plus 2 e henkilömaksu, joka sisältää wc:n ja suihkun käytön hotellissa.

Myös päiväkävijöitä pyydetään ilmoittautumaan ruokailuvarauksen vuoksi. Ilmoittautuminen puhelin (019) 41 42 43 tai sähköpostitse evank@evank.org. Mahdolliset erikoisruokavaliot ilmoittautumisen yhteydessä.

Ilmoittautuneille lähetämme postissa lopullisen ohjelman sekä ajo-ohjeet. – Tervetuloa!

Evankeliumin opintoyhdistys ry ja Yhteistyöryhmä

Jeesus: ”Älä katso aaltoihin vaan katso yksin minuun”

Opetuslasten venematka Matteuksen evankeliumin 14. luvussa on yksi niistä tapahtumista, jotka tulevat yhä hyvin lähelle arkipäivää. Tekstikohta on Matt. 14:22-33. Sen edellä on kerrottu suuresta ruokkimis-ihmeestä; Jeesus oli ruokkinut viidellä leivällä ja kahdella kalalla viisituhatta miestä sekä naiset ja lapset. Sitten Jeesus pyysi opetuslapsiaan menemään edeltä Genesaretin järven toiselle puolelle. Hän itse tulisi myöhemmin perässä.

Opetuslapset lähtivät varmaan onnellisina. Voisi kuvitella, että he ääneen kertasivat tuota ihmeellistä tapahtumaa. He saattoivat todeta, että Jeesuksen kanssa ei joudu pulaan. Hänellä on aina ratkaisu, jopa tehdä tyhjistä ruokaa.

Opetuslapset astuivat veneeseen. Soutaminen ei kestäisi kovinkaan kauan. Mutta aallot löivät ja tuuli oli vastainen, puhalsi juuri sieltä, mihin he olivat menossa.

Oletko koskaan soutanut kovaan vastatuuleen, kun vihurit painavat päälle suurten aaltojen keinuttaessa venettä? Mieleeni muistuu vuosikymmenien takaa soutumatka Päijänteellä. Olin äitini kanssa ollut kylässä noin kahden, kolmen kilometrin soutumatkan päässä mökiltä. Paluumatkalla tuuli oli vastainen. Välillä kävi niin, että vaikka kuinka yritin soutaa, vene ei liikkunut minnekään. Ei se lähtenyt onneksi takaisinpäinkään, mutta ei liikkunut yhtään eteenpäin. Soudimme aika lähellä rantaa ja rannan puista ja kivistä saatoin nähdä, että pysyimme paikallamme. Se oli väsyttävän soutu mitä minulla on ollut. Äiti rupesi sitten melalla melomaan avuksi, hän kun oli peränpitäjänä. Sitten rupesimme pääsemään hitaasti, vähä vähältä eteenpäin.

Opetuslapset joutuivat myrskyyn. He olivat aikuisia miehiä, tottuneita kalastajia, vahvoja soutajia – useampi airoissa yhtä aikaa. Mutta vene ei tahtonut liikkua. He soutivat 6-9 tuntia eivätkä olleet päässeet kuin noin 3 kilometrin matkan. Oli se aika epätoivoista. Ja ympärillä oli pimeys.

Sitten he näkivät jotain vaaleaa järven päällä heitä lähestymässä. ”Se on aave”, he huusivat. Mutta Jeesus puhutteli heitä: ”Älkää peljätkö, minä se olen.”

Eikö tämä kertomus ole kuin meidän elämästämme. Olemme olleet Jeesuksen opetuslapsia lyhyemmän tai pitemmän aikaa. Olemme voineet kokea hyviä asioita, Jeesuksen apua monenlaisissa asioissa, jopa ihmeitä. Olemme uskoneet ja toivoneet, olleet rohkeamielisiä. Olemme uskoneet, että Jumala johdattaa, että Jeesus auttaa. – Ja sitten olemme joutuneet myrskyyn: Terveys on mennyt, varallisuus on mennyt, läheisten elämään on tullut suuria ongelmia toinen toisensa perään, olemme menettäneet rakkaita ystäviä tai ystävät ovat pettäneet ja hylänneet. Elämä on yhtäkkiä tullut kuin myrskyn silmäksi.

Miten helposti silloin ajattelemme: Mitä olen tehnyt väärin? Onko Jumalakin minut hylännyt? Missä ovat Hänen rakastavat kasvonsa?

Rakas ystävä, jos sinulla on elämässäsi juuri nyt ahdistusta ahdistuksen perään, onnettomuutta, vastoinkäymisiä, surua ja menetystä, niin evankeliumimme on juuri sinua varten.

Kyllä Jeesus tietää, missä sinä asut. Hän tietää, millaista elämäsi juuri nyt on. Hän tiesi jo johdattaessaan sinut tähän hetkeen, että näinkin tulee käymään.

Mutta Hän ei ole hylännyt sinua. Hän ei ole jättänyt sinua vaikka sinusta siltä tuntuisi. Hän on mukana, vaikket Häntä näe. Hän sanoo sinulle: Ole turvallisella mielellä, olen sinua lähellä, olen kanssasi myrskyn silmässä ja kannan sinua. Katso vain minuun. Älä katso aaltoihin. Älä tuijota vaikeuksiin, sairauksiin, menetyksiin, taisteluihin. Katso vain Minuun. Jätä kaikki, kaikki asiasi Minun käsiini. Minä autan. Minä hoidan. Minä kannan.

Kun Pietari katsoi aaltoihin mennessään Jeesusta vastaan, hän alkoi heti vajota. Jättikö Jeesus epäuskoisen Pietarin hukkumaan? Ei. Jeesus ojensi kohta kätensä ja nosti vähäuskoisen, epäilevän Pietarin ylös ja vei hänet takaisin veneeseen. Ja tuuli asettui. Asettui aikanaan.

Tuuli asettuu, kun Jumala näkee sen hyväksi.

Elämä on sellaista. Jeesuksen omalla-kin. Ei meille ole luvattu helpompaa tietä kuin niille, jotka eivät usko. Samat koettelemukset pitää jokaisen kokea ja kärsiä. Myrskyt vaan ovat eri ihmisillä eri nimiä. Tärkeintä meille on se, että Jeesus on kanssamme. Hän auttaa meitä kestäämään ja auttaa meitä silloinkin, kun sanomme: En pysty, en jaksa. Hän kantaa meitä. Siinä on kylliksi.

Emme ole yksin milloinkaan. Itse en ainakaan ymmärrä miten jaksaisin, miten olisin tähänkään asti selvinnyt, jos ei olisi Jeesusta.

Jos sinulla, lukijani, ei ole Jeesusta ystävänäsi, niin sano Hänelle: Jeesus tahdon olla sinun! Silloin sinulla on kaikki, mitä tarvitset.

*"Iloni muut jos katoaa,
niin Jeesus ilon antaa,
vaikk' varjot päivän sammuttaa,
yö lauleloita kantaa.
Rauhani kalliolla on
jos kuinka myrskyäisi,
maan taivaan Herra Jeesus on."*

Vuokko Jokinen

Jeesuksessa me kelpaamme aina

**Apostoli Johannes kirjoittaa:
"Jumala on valkeus... hänessä ei ole mitään pimeyttä" (1. Joh. 1:5 KR 38).**

Mitä lähemmäksi sielu tulee Jumalan valkeutta, sitä selvemmin sielu näkee oman pimeytensä. Jumala myös työntää aina pois tunnettavan armon, koska oikea usko kestää tällaiset koetukset.

Koetuksissa sielu tuntee itsensä kuivaksi, kuolleeksi, kylmäksi ja heikoksi. Sielussa syntyy kelvottomuuden tunne, heikkouden tunne, hengellisen halvaantumisen tunne ja pelon tunne. Emme voi uskoa mihinkään muuhun kuin siihen, että olemme luopuneet Jumalasta ja Jumala on meidät hylännyt.

Minkälainen kilvoitus se onkaan! Kuinka mahdotonta silloin on uskoa, kuinka mahdotonta on silloin nähdä vanhurskaus keskellä syntiä! Kuinka mahdotonta on hengellisen kuoleman keskellä nähdä Elämä. Kuinka mahdotonta on Jumalan rakkaus keskellä hylätynä olemisten tunnetta!

Jotta voisimme tässä pimeydessä oikein kilvoitella, meidän tulee sulkea hengelliset silmämme kaikelta siltä, mitä me tunnemme ja katsoa ainoastaan Jumalan sanaan.

Oikealle uskolle on ominaista, ettei se tunnustaa vanhurskaudemme olevan loppu. Oikealle uskolle on ominaista, että se tajuaa, että Jumala ei tuomitse meitä meidän vanhurskaudemme tai sen puutteen mukaan vaan Jumala katsoo vain siihen, mitä hänen Poikansa on tehnyt. Tässä Jumalan Pojan työssä me kelpaamme Jumalalle aina.

*Ote C.O.Roseniuksen kirjoituksesta.
(Suom. POM)*

Jeesus hämmästyttää yhä puheellaan arvottoman arvosta

”Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta” (Matt. 5:3).

Kun tarkastelemme Kristuksen julkisia puheita, huomaamme miten hän ennen muuta halusi puhua kuormien painamille, ahdistetuille ja surun täyttämille ihmisille. Toiseksi hän puhui opetuslapsilleen ja kolmanneksi hän puhui myös väkijoukoille, siis kuulijoille ylipäättään. Tämä ”puhe-tapa” näkyy selvästi myös Jeesuksen vuorisaaressa.

Kannattaa panna merkkeille, miten Jeesus aloitti tämän saarnansa. Hän ei lähtenyt liikkeelle vaatimuksien esittämisestä tai syntisten tuomitsemisesta vaan hän aloitti kertomalla, ketkä ovat autuaita, ketkä kelpaavat Jumalalle. Hän meni suoraan pääasiaan: ihmisten autuusasiaan, ihmisten pelastumiseen, ihmisten iankaikkisuuselämän kysymyksiin. Itse hän sanoi myöhemmin, ettei hän ollut tullut tuomitsemaan maailmaa vaan pelastamaan maailman. Tämä ei toki sulkenut pois sitä, etteikö hän ajoittain saattanut lausua ”voi”-huutoja vastustajistaan (Matt. 23). Silloin hän ajatteli heidän iankaikkista kohtaloaan.

Vuorisaaressa Jeesus puhutteli ensin kuormien alla kulkevia, ahdistettuja ja surun painamia ihmisiä. Tällaiset ihmiset olivat suurimmassa avun tarpeessa ja he myös heti tunnistivat Jeesuksen puheesta, että hän puhui heille, vaikka he olivat kuulijoista vähäisimmät.

Tällaisella puheella Jeesus opetti kaikkia hänen jälkeensä tulevia julistajia. Hän osoitti, kuinka tulee saarnata. Samalla hänessä toteutuivat profeetta Jesajan sanat, esim. sellaiset kuin ”sinä olit turvapaikka

heikolle, pakopaikka kurjalle vaikeuksien aikana, suoja rankkasateessa, varjo helteen tullen” ja ”lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne” (Jes. 25:4; 40:1).

”Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta” (Matt. 5:3). Näin julistamalla Jeesus laski perustan puheelleen. Kuinka toisella tavalla hän opettikaan verrattuna ”yleiseen mielipiteeseen”. Yleisen käsityksen mukaan rikkaat ovat onnekkaita ja Jumala siunaa heitä jo täällä maailmassa näkyvällä vauraudella ja menestyksellä. Menestyksestä saattoi tuntea, ketä Jumala siunaa.

Kristus opetti täsmälleen päinvastoin. Kukaan julistaja ennen häntä ei ollut sanonut, että köyhät ja vieläpä hengellisesti köyhät olivat saaneet suurimman siunauksen. Kuka opettaa näin tänään?

Tämä opetus oli Jeesuksen julistuksen perustus. Oikeastaan tämä opetus alkoi jo silloin, kun hän tuli maailmaan tallissa ja kun hänet asetettiin eläinten ruokakaukalo. Jo tällä hän opetti, että se, jolla ei näytä olevan mitään, voi olla Jumalan siunaama.

Mitä hengellinen köyhyys sitten on? Hengellinen köyhyys on oikeastaan ole-massa olevan totuuden, hengellisen köyhyiden näkemistä. Sellaisen näkökyvyn antaa Pyhä Henki ihmiselle.

Ilman Pyhää Henkeä ihminen näkee itsessään hyviä puolia, ihminen on itsensä suhteen luottavainen ja kokee olevansa Jumalan hyvyyden arvoinen. Kun ihminen elää kutakuinkin kunnollista elämää eikä lankea karkeisiin synteihin, hän kokee olevansa kelpo. Vain Pyhä Henki voi

avata tällaisen itseensä luottavan ihmisen hengellisesti sokeat silmät näkemään totuuden. Oman hengellisen köyhyyden näkeminen on ihme.

Tämä ihme on melko harvinainen. Kristittyjen suuri enemmistö uskoo toisin. Kuinka usein me näemmekään hengellisten kokousten mainoksia, joissa ihmisille luvataan ”korkeampaa elämää”, rikkaampaa elämää”. Kuka näki kokousmainoksen, jossa ihmisille olisi luvattu ”köyhempää hengellistä elämää”, sellaista, jota Jeesus vuorisaaarnan alussa ylistää?

Myös monissa kirjoissa luvataan ”täyteyttä” mutta mistä löydätte kirjan, jossa edes yhdellä lauseella sanottaisiin, mitä ”hengellinen köyhyys” tarkoittaa?”

Monet ihmiset tavoittelevat täyteyttä ja korkeutta ja rikkautta. Tällaisesta nykyisin niin yleisestä ajattelusta ja asenteesta Jeesus sanoi: ”Se, mikä on ihmisten silmissä arvokasta, on Jumalalle iljetys” (Luuk. 16:15). Tämän sanan äärelle pitäisi pysähtyä. Mutta emme me tällaiselle opetukselle anna arvoa. Jeesus puhuu tässä kyllä totta ja se tarkoittaa, että se, mitä ihmiset pitävät vähäpätöisenä tai suorastaan iljettävänä on Jumalan silmissä arvokasta. Jumala ja ihminen arvostaa eri asioita.

On surullista, että nykyajan fariseukset hengellisine rikkauksineen pitävät hallussaan niin suurta osaa saarnapaikoista tämän päivän kristikunnassa ja seurakunnissa. Melkein kaikki ns. Jumalan valtakunnan työ, mikä aikanamme tehdään, ruokkii kuulijoiden ylpeyttä auttamatta heitä näkemään köyhyytensä. Totuuden näkemisestä olisi hyötyä mutta siihen ei kuulijoita johdateta. Suurelta osalta nykyjulistus korottaa ihmisiä eikä laske heitä tomuun. Julistajat varovat kaikkea, mikä saattaisi paljastaa ihmisten köyhyyden – eivätkä kuulijakaan halua kuulla, että he ovat hengellisesti köyhiä.

Mutta Jeesus opetti: ”Autuaita ovat hengessään köyhät.” Hengellinen köyhyys

on mahtavuuden, itsetietoisien ja itseriittoisen asenteen ja luottamuksen vastakohta. Hengessään köyhä näkee, ettei hänellä ole mitään eikä hän ole mitään eikä hän voi tehdä mitään ja että hänen täytyy saada lahjaksi kaikki, mitä hän tarvitsee. Köyhyys hengessä on tyhjyyttä, jonka Pyhä Henki näyttää.

Siinä köyhyydessä näkee, että kaikki oma vanhurskaus on kuin likainen vaateriekale. Hengellisesti köyhä näkee, että hänen parhaimmatkin aikaansaannoksensa ovat Jumalalle kelpaamattomia ja suoraan inhottavat kolmiyhteistä Jumalaa.

Hengellinen köyhyys ilmenee siten, että se saa köyhäksi itsensä näkevän ihmisen taipumaan maahan Jumalan edessä, se saa köyhän tunnustamaan täyden avuttomuutensa sekä sen, että hän on ansainnut kadoituksen.

Jumalan suuri pelastus on lahja. Sillä ei ole hintaa eikä siitä tarvitse maksaa mitään. Tällainen on Jumalan armo, jonka Jumala suo ilmaiseksi ihmisille, jotka eivät tätä pelastusta voineet itse hankkia. Mutta suuri enemmistö ei näe asiaa näin, niin, kukaan meistä ei näe asiaa näin ennen kuin Pyhä Henki on avannut synnin sokaisemat silmät.

Vain ne, jotka ovat siirtyneet kuolemasta elämään voivat nähdä köyhyytensä ja asettua kerjäläisen paikalle. Näin köyhät eivät vain kuule evankeliumin julistusta, jos sitä jossakin julistetaan, vaan he ottavat sen vastaan sydämeensä halukkaasti ja iloiten ja elävät siitä ja – vain siitä.

Otteita englantilaisen raamatunopettajan Arthur Pinkin (1886-1952) julkaisemastaan lehdestä Studies in the Scripture. Lehti levisi ympäri maailmaa. Lehden levikki oli Pinkin elinaikana noin 1000 kpl.

Lehden merkitys on Pinkin kuoleman jälkeen ollut erityisen suuri, sillä pääosa hänen kirjoistaan on koottu lehden kirjoituksista.

Suom. ja ed. POM

Liisa Kaaresoja
Sinikka Laamanen-Rasimus
Ceta Lehtniemi
Erkki Mujunen

Armon pilkahduksia runopoluiltamme

Kirjassa on 26 runoa. Kaunis, monipuolinen Ceta Lehtniemen ja Liisa Kaaresojan kuvitus. Arkista, pienten ihmisten uskonkokemuksesta nousutta hoitavaa tekstiä. Kovakantinen taidekirja. Hinta 20 e. Tilaukset os. ceta.lehtniemi@fimnet.fi tai Evankeliumin opintoyhdistyksen postimyynä. Hintaan lisätään postin perimä lähetysmaksu.

Armopiirit

Jyväskylän ja Turun

Jyväskylän seudun ja Turun armopiirien kokoontumisista kesän aikana voi Jyväskylän osalta kysyä Paavo Lievoselta puh. (014) 633 334 ja Turun osalta Anja Niemeltä puh. 040 1960 959.

Pieni kirja, suuri sanoma

Julkaisuluettelo ja tilaukset

www.juurikasvu.net

(014) 633 334

Kristityn Foorumi

Kerää, tutkii ja julkaisee tietoa kristillisyydestä sekä auttaa ja tukee kristittyjä erottamaan oikeat opit vääristä.

www.kristitynfoorumi.fi

Yhdyshenkilöitä ja kirjamyypintipisteitä

Seuraavat henkilöt palvelevat Evankeliumin opintoyhdistyksen yhdyshenkilöinä alueellaan. Osalla heistä on myös kirjamyypintipiste, josta kirjojamme ja CD-luentojamme voi ostaa ja tilata.

Pohjois-Suomi (myös myynti):

Heli Koivisto: puh. 0408280299, sähköp. heli.koivisto@pp.inet.fi

Seija Hauhia: puh. 0405793273, sähköp. Seija.Hauhia@luukku.com

Savo (myös myynti):

Maire Lyytinen, puh. 040 827 7119, sähköp. maire.lyytinen@pp.inet.fi

Pohjanmaa:

Katri Juntunen puh. 044 0263901, sähköp. katri.juntunen@kotinet.com

Evankeliumin opintoyhdistys ry

70-vuotisseminaari

Evankeliumin opintoyhdistyksen toiminnanjohtaja, rov. Per-Olof Malk täyttää, jhs. ensi syyskuussa 70 vuotta. Päivän merkeissä EVOP järjestää lauantaina 24.9. klo 13-18 Armo riittää -lehden ja Ajankohtainen teologia -lehden tilaajille puolisoineen kutsuseminaarin. Luennot Jaakko Pirttiaho ja Per-Olof Malk.

Ennakkoilmoittautumiset kesäkuun loppuun mennessä. Kokouspaikasta ja ohjelmasta lähetetään ilmoittautuneille tieto kirjeitse heinäkuussa.

Osallistumisilmoituksia ottaa vastaan yhdistyksen Pohjanmaan yhdyshenkilö Katri Juntunen puh. 044 0263901 ja sähköp. katri.juntunen@kotinet.com.

Mahdollisten kukkien tms. sijasta Malk toivoo lahjaa Evankeliumin opintoyhdistyksen työlle. 70-vuotislahjan viitenumero on 70001.

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Saajan. tilinumero. Mottagarens. kontonummer.	313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH 800015-70994146 (Sampo Pankki) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH LASKUT: 426012-268782 (Lammin Säästöpankki) IBAN: FI78 4260 1220 0687 82. BIC: HELSFIHH													TILISIIRTO GIRERING 70-vuotisjuhlakeräys Viite 70001 			
Saaja Mottagare	Evangeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43													Lupa POHADno/2010/483 Käytä viitenumeroa, kiitos!			
Maksaja Betallare														1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 1850 Ajankoht. teologia v. 2011 1863 Ajank. teol. <i>kestotilaus</i>			
Allekirjoitus Underskrift														Viitenro Ref. nr			
Tililtä nro Från konto nr															Eräpäivä Förfallodag		Euro

EVOP
PL 17
05831 Hyvinkää

M – Itella Oyj

"Älä itke!"

Elämä maailmassa on niin täynnä murheita, että jo Vanhan testamentin pyhät kutsuivat tätä maailmaa milloin "itkun laaksoksi", milloin "pimeäksi laaksoksi" ja milloin "kuoleman varjon maaksi". Tällaisen maailman kautta Jumalan lastenkin on vaellettava kunnian valtakuntaan.

Hyvin ahtaalla Jumalan kansa joutuu usein olemaan. Sen tähden apostoli antoi-kin vastakääntyneille antiokialaisille tämän muistutuksen: "Monen ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle Jumalan valtakuntaan" (Apt. 14:22 KR 38).

Mutta kaikkien vaivojen keskellä meillä on kuitenkin jalo auttaja. Hänen nimensä on Jeesus. Hän pystyy kuoleman varjossakin, lapsensa juuri menettäneelle äidillekin, sanomaan: "Älä itke!"

Synkkä oli Nainin lesken kohtalo. Kuolema oli riistänyt häneltä hänen ainoan poikansa. Kukaan ihminen ei voinut häntä lohduttaa. Hän kulki rakastettunsa jäljessä hautausmaalle järkyttyneenä ja aivan toivottomana.

Tämän näki Jeesuksen tarkkaava silmä. Hän meni murheen murtaman äidin luokse ja sanoi: "Älä itke!" Sinä hetkenä Elämä tuli kuolemaa vastaan ja Elämä näytti, minkälainen valta sillä on kuoleman suhteen.

"Älä itke!" Näin Jeesus sanoo nykyisinkin monille sureville lapsilleen, jotka ajallisten murheiden ja hengellisten ahdistusten tähden itkevät ja kysyvät mie-

lessään: Onko Herra lakannut olemasta minulle armollinen?

Ehkä joku on juuri tätä lukiessaan suuren surun alla. Sinä ehkä kärsit toimeentulon vaikeuksista tai ehkä sairaus ja kova tuska vaivaa ruumistasi. Moni sanoo ahdistuksissaan: Herra, tämä on jo liian paljon. Olenko tehnyt jotakin erityisen pahaa kun sinä Herra minua näin lyöt?

Saatatko kärsimyksessäsi ymmärtää, että Jeesus tämän keskellä huutaa sinulle: Älä itke! Tämä on juuri se tie, jolla minä omiani kuljetan. Muista kanaaniasta äitiä, muista synagogan esimiestä Jairusta, muista sadanpäämiestä, spitaalista, Bartimeusta ja monia muita. Enkö minä tullut näillekin avuksi *oikeaan aikaan*. Jos oikea aika on sellainen, etten enää annakaan sinulle ruumiin terveyttä, niin minä teen oikealla ajalla sinulle vielä paljon enemmän. Minä otan sinut luokseni taivaaseen, jossa ei enää ole mitään sairautta eikä kipua eikä kyyneliä.

Usein Jumalan lapset itkevät syntiensä tähden, sillä he kyllä tietävät, kuinka toisenlaisia heidän pitäisi olla. Heillä on tah- to tehdä hyvää, mutta ei voimaa hyvän tekemiseen. Kyynelsilmin he itkevät. Silloin Jeesus tulee taas. Ja hän sanoo, että hän on tullut ollakseen syntisten Vapahtaja.

*Frans Hannula (1855–1914)
kirjassa Uskollinen kuolemaan asti,
joka julkaistiin Hannulan kuolinvuonna.*